

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΜΕΤΑΞΥ όλων τῶν ἀπὸ τῆς μεταπολιτεύσεως βλαστησάντων κοινῶν καὶ ἀνοουσιῶν πολιτικῶν ποιημάτων διακρίνεται βεβαίως τὸ ὑπὸ τοῦ Κ. Μαρκοράν ἐν Κερκύρα δημοσιευθὲν ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «ὁ ἐρχομός». Φαντασία ζωηρά, ἰδέαι πρωτότυποι, καὶ πρὸ πάντων ἀγνὸς καὶ συνετὸς πατριωτισμὸς διαλάμπουσιν ἐν τῷ ἐκ πέντε καὶ τριάκοντα στροφῶν συγκειμένῳ τούτῳ ποιηματικῷ, ἐν ᾧ ὁμολογητέον ἡ ἀηδὴς καὶ τετριμμένη κολακία ἐλλείπει παντάπασι σχεδόν.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ ἐπαναλάβωμεν καὶ ἡμεῖς γλιιστὴν ἴσως φορὰν ἐναυθα; τὸ ποιημάτιον εἶναι γεγραμμένον εἰς καθαρῶς ἐπτανησιακὴν γλῶσσαν, διὰ τοῦτο ὁ μὴ ὄν προσωπειωμένος μετὰ τῆς διαλέκτου ἐκείνης ἀναγκάζεται, ὅπως τὸ ἐνοήσῃ καλῶς, νὰ προστρέχῃ εἰς τὴν γαλλικὴν μετάφρασιν. Ἐν αὐτῇ εὐρίσκει ὁ ἀναγνώστης τὰ ἀνωτέρω πλεονεκτήματα, τὰ ὁποῖα συσκοτίζονται ἐν τῇ πενηχοῦ ἐκείνῃ ἐπαρχιακῇ διαλέκτῳ. Πιστεύομεν δὲ ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ἐξωκειωμένοι δυσκόλως δύνανται νὰ ἐνοήσωσι φρασεολογίαν ἢ δημιουργεῖ ὁ ποιητὴς ἐν τῇ ἀγωνίᾳ, ἐν ᾗ πίπτει, θέλων νὰ ἐκφράσῃ ὑψηλὴν τινα ἰδέαν διὰ γλώσσης πτωχῆς καὶ ἀκατεργάστου.

✓ **Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ**, μυθιστόρημα Βίκτορος Οὐγου. Τοῦ ὠραίου τούτου μυθιστορήματος τὴν μετάφρασιν ἀνήγγειλεν ἐσχάτως ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Κ. Ι. Μ. Ραπτάρης.

ΜΩΣΑΪΚΟΝ.

** Ὁ Θεὸς εἶναι εἰς καὶ μόνος, ἀμετάβλητος, ἀπειρος, κέντρον ὅλων τῶν τελειοτήτων, πηγὴ ἀνεξάντλητος τῆς νοήσεως καὶ τῆς ὑπάρξεως. Πρὸ τῶν ἄλλων ὄντων αὐτὸς ὑπῆρχεν ὡς ἀναρχος ὑπῆρχεν εἰς ἑαυτὸν, εἰς τὰ βάθη τῆς αἰωνιότητος. Ὁχι! αἱ ἐκφράσεις μου δὲν ἀναλογοῦσι καθόλου πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἰδεῶν μου, οὐδὲ αἱ ἰδέαι μου πρὸς τὸ μέγεθος τοιοῦτου ἀντικειμένου!

Πλάτων.

** **Φθόνος.** Ἰπάρχουσι ψυχὰι τόσῳ διεσφαιρμένοι ὥστε τολμῶσι νὰ ἐκπομπεύσωσι καὶ τὰ μᾶλλον ἐπονεϊδίστα πάθη τῶν τὸν φθόνον ὅμως κάνεις δὲν τολμᾷ νὰ θεατρίσῃ, διότι ἡ ὁμολογία τοῦ φθόνου, εἶναι ὀγολογία τῆς ἰδίας τοῦ ἔχοντος εὐτελείας καὶ ταπεινότητος.

Πλούταρχος.

** Ὅλα τῆς ζωῆς τὰ εἶδη, ὅλα τῶν ἀνθρώπων αἱ πράξεις προτίθενται ἐν ἰδιαιτέρον τέλος καὶ ὅλα ταῦτα τὰ τέλη τείνουν εἰς ἓνα γενικὸν

σκοπὸν, ὅστις εἶναι ἡ εὐδαιμονία. Δὲν εἶναι λοιπὸν τὸ τέλος ἀλλ' ἡ ἐκλογή τῶν μέσων, ἥτις μᾶς ἀπατᾷ. Ποσάκις τρώντι ἡ τιμὴ, τὰ πλούτη, ἡ δύναμις, ἡ ὠραιότης μᾶς ἐβλάψαν ἀντὶ νὰ μᾶς ὠφελήσωσιν. Ποσάκις ἡ πείρα μᾶς ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ πενία δὲν εἶναι αὐταὶ καθ' ἑαυτὰ βλαβεραὶ! Οὕτω ψευδῆ καὶ λανθασμένην ἰδέαν ἔχοντες περὶ τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ κακοῦ, ἐνεργοῦμεν ἀκαταπαύστως σχεδὸν χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν ἀκριβῶς τί πρέπει νὰ ἐπιθυμῶμεν, οὐδὲ τί ν' ἀποφεύγωμεν. — Θέλεις νὰ φωτίσης τὸ κριτικὸν σου; Εἴσελθε εἰς σεαυτὸν καὶ λάβε γνῶσιν ἀκριβῆ τῶν παθῶν, τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν ἐλαττωμάτων σου. Ἀριστοτέλης.

** Ἡ λογικὴ καὶ φρόνιμος γυνὴ αἰείποτε προτιμᾷ τὴν καλὴν φήμην ἀπὸ τὴν εὐκλειαν.

** Ἰπάρχουσιν ἄνθρωποι οἵτινες ποσῶς δὲν δυσαρεστοῦνται ἀν ἀμφιβάλλωσι περὶ τῆς εἰλικρινείας αὐτῶν, ἐπειδὴ πιστεύουσιν ὅτι τοὺς φαντάζονται πανουργότερους καὶ ἐπεδειξιωτέρους.

** Ἰπάρχουσιν ἄνθρωποι τοσαύτην ἔχοντες ἔφειν πρὸς τὰς σκευωρίας, ὥστε σύσσωμοι χώνονται εἰς αὐτὰς χωρὶς νὰ μεριμνῶσι πολλάκις περὶ τίνος πρόκειται.

** Ὄταν δυσυχῆσῃ τις υπερβαλόντως, ἡ ἀνάμνησις τῶν θλίψεων διαρκεῖ, τὸ ἄλγος γίνεται ἤχος κατὰ τῆς χαρᾶς καὶ ἐπὶ μακρὸν αὐτὴ δὲν δύναται νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν ἐκτραχυθεῖσαν καρδίαν του, ἵνα τὴν ἀπαλύνῃ καὶ καταστήσῃ εὐαίσθητον.

** Ἡ στοργὴ εἶναι εὐαισθησία τῆς καρδίας, ἥτις οὐδέποτε σχεδὸν εὐρίσκεται εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν, εἰμὴ εἰς τοὺς ἔχοντας ψυχὴν εὐγενῆ καὶ κλίσεις ἐναρέτους.

** Τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ κόσμου πιστεύει, κάλλιον τὴν ἀλήθειαν ἐκφερομένην ἀπὸ τῆς πολιτικῆς γενειᾶδος τῶν ἀρχαίων αἰώνων καὶ ὑπὸ τίνος ὀνόματος ἀρχαίας καὶ πομπώδους φήμης.

** Εἶναι ἀληθὲς ὅτι πολλάκις θέλγεται τις περὶ τῆς καλῆς ἰδέας ἢ ἔχει περὶ αὐτοῦ ἡ κοινωνία καὶ σπανίως ἀποφασίζει νὰ τὴν ἀπωλέσῃ.

** Ἡ γυνὴ πείθεται, ὅτι ἐράται, μᾶλλον ἐκ τῶν ὄσων εἰκάζει, ἢ ἐκ τῶν ὄσων τῇ λέγουσιν.

** Μᾶλλον ἀξίζει νὰ ἐπαινῆ τις τὰς ἀρετὰς ἔχουσαν ἢ νὰ κολακῆται τὰ ἐλαττώματα φίλου.

** Γυνὴ ἀγαθὴ εἶναι πτηνὸν μυθῶδες, ἀνεύρετος φοινῖξ. Ἄγ. ἱερώνυμος.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 34 φυλλαδίῳ αἰνίγματος.

Ἡ ΔΑΣΕΙΑ (').

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ. Εἰς τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει ἐκδοθὲν ποίημα «τὸ ἄσμα τοῦ πυρπολικῆ» σελ. 335, στήλ. α. στίχ. 2 ἀντὶ «λύθροι» ἀνάγνωθι «λύθρον». Ἐν τῷ παρόντι φυλλαδίῳ σελ. 360 στήλ. α. στίχ. 42 ἀντὶ «Νὰ μὴ ταράττῃ» ἀνάγνωθι «Νὰ μὲ ταράττῃ».